

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu č. j. 192/2018-160-SPR/3 ze dne 21. 3. 2018,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 10. 2016, č. j. MHMP 1631711/2017/Drn, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „silniční zákon, „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda, registrační značky X v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 31. 8. 2016 v 23:46 hodin v tunelu Lochkov v úseku označeném svislou dopravní značkou B 20a Nejvyšší dovolená rychlost s číslem 60 při užití vozidla na pozemní komunikaci byly

dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jestliže se vozidlo pohybovalo rychlostí 73 km/h. Za to mu byla uložena pokuta 2 000,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. Žalobce namítl, že správního deliktu se nemohl dopustit, neboť v rozhodné době bylo vozidlo odstaveno. Takové tvrzení žalobce ve správním řízení bylo ignorováno a nebyl proveden jím navržený výslech majitele nemovitosti, kde bylo vozidlo odstaveno. Správní orgán odmítl tvrzení žalobce jako obstrukční, přestože se jedná o častý jev. Přičemž výměna registrační značky vozidla je jednoduchý úkon, nehledě k možnosti výroby jakékoliv registrační značky. Žalovaný vozidlo blíže neidentifikoval např. barvou a typem vozidla Škoda nebo VIN. Žalobce je provozovatelem vozidla nikoli registrační značky. Nelze rozhodnout o vině podezřelého pouze na základě shody znaků na tabulce registrační značky, shodně jako pro identifikaci osoby nestačí pouze podoba osoby a její údaje v registrech, ale pořizují se otisky prstů či test DNA. Žalovaný věc odložil, aniž by zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ust. § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu nedostatečně upravuje možné vyvinění provozovatelů. Žalobce z důvodu místa bydliště požádal o poskytnutí kopie spisu, následně alespoň o fotografie z měření rychlosti vozidla, což správní orgán odmítl, přitom mohl učinit jedním emailem. Po opakovaném odmítnutí poskytnout kopie podkladů, chtěl žalobce nahlédnout do spisu prostřednictvím zmocněnce a to i v nařízeném termínu pro seznámení s podklady, byl však odmítnut. S ohledem na jednání správního orgánu žalobce požádal o právní pomoc a udělil plnou moc zvolené osobě. Správní orgán plnou moc odmítl a vyzval žalobce nesrozumitelnou výzvou k doplnění podpisu, na základě toho žalobce nemohl uplatnit námitky v řízení, neboť nemá právní vzdělání. Následně žalobce podal řádnou námitku podjatosti, o které nebylo do dne podání žaloby rozhodnuto, přesto bylo v řízení pokračováno v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu rozhodnuto.
3. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost odůvodnění výše sankce, vadu řízení spočívající v rozhodování podle zákona o odpovědnosti za přestupky, přestože k přestupkovému jednání mělo dojít za účinnosti zákona o přestupcích, aniž by žalovaný odůvodnil příznivost nové úpravy pro žalobce. Žalovaný se nezabýval zaviněním (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017) a rozhodl podle nové úpravy, která byla pro žalobce méně příznivá. Vzhledem k místu a času přestupkového jednání nemohla být naplněna materiální stránka přestupku. Žalovaný se nijak nezabýval okolností změny rychlostního limitu v tunelu, jestliže v tunelech je nastavena rychlost 70 km. Žalovaný nespecifikoval dostatečně úsek tunelu, kde mělo k jednání dojít. Systém měření v tunelech je založen na výpočtu průměrné rychlosti v určitém úseku a případný přestupce neví, kde došlo k překročení rychlosti a jaká byla reálná rychlost. Zákon vyžaduje překročení rychlosti na konkrétním místě a aktuální okamžitou rychlost, nikoli průměrnou.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Výslech svědka žalobce navrhl teprve v odvolání, k čemuž se žalovaný vyjádřil. Pokud byla registrační značka žalobci odcizena nebo s ní bylo bez jeho svolení manipulováno, bylo jeho povinností dané ohlásit policii, na základě čeho by bylo evidováno v registru silničních vozidel. Zvolený zástupce se nedostavil ke správnímu orgánu a nebyl odmítnut přímo správním orgánem. Pokud by se dostavil osobně a byly by pochybnosti o rozsahu jeho zmocnění, bylo by mu umožněno nahlédnout do spisu (§ 34 odst. 3 s. ř.). Správní orgán I. st. písemně odmítl plnou moc nezákonně, avšak tento vadný postup neměl vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. st. jako celku. Předchozí i nová právní úprava správního deliktu (přestupku)

provozovatele vozidla považuje odpovědnost provozovatele za objektivní s vymezenými liberačními důvody.

5. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. A posoudil předmětnou věc následovně. Žaloba nebyla podána důvodně.
6. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
7. Podle odst. 2 citovaného ustanovení odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, dále porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Všechny tři podmínky musí být splněny kumulativně. Další podmínkou pro vyvození odpovědnosti za správní delikt (resp. přestupek dle nové terminologie) provozovatele vozidla je skutečnost, že se porušení pravidel nepodařilo sankcionovat jako přestupek, protože není známa konkrétní osoba, proti níž by bylo možné vést řízení o přestupku, tj. věc byla odložena, nebo je řízení zastaveno, protože spáchání přestupku nebylo obviněnému prokázáno. Tato podmínka zdůrazňuje sekundární povahu odpovědnosti provozovatele vozidla ve vztahu k odpovědnosti řidiče vozidla za přestupek. Zákon o silničním provozu koncipuje odpovědnost za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla jako odpovědnost objektivní, námitka absence úvah žalovaného o zavinění žalobce je tak nepříhodná, neboť zavinění není znakem skutkové podstaty správního deliktu.
8. Pokud by žalobce prokázal, že vozidlo, jehož rychlost byla zaznamenána radarem, nebylo vozidlem, jehož je provozovatelem, potom by se nejednalo o liberaci, ale o neprokázání viny žalobce, neboť znakem skutkové podstaty správního přestupku je, že k protiprávnímu jednání došlo vozidlem provozovatele. Pachatelem přestupku tak bude pouze provozovatel předmětného vozidla. Požadavek na specifikaci vozidla další identifikací kromě tovární značky vozidla a registrační značky se míjí s intenzitou sankce za dopravní přestupky a povahou dopravních přestupků jako takových. Zároveň je v rozporu s § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť zaznamenání protiprávního jednání automatizovanými technickými prostředky bez obsluhy vylučuje, aby byl zjištěn požadovaný VIN vozidla. Shodně je v nočních hodinách vyloučena identifikace barvy vozidla, případně je-li pořizována kopie záznamu protiprávního jednání v černobílém provedení, jak se také děje u záznamu měření rychlosti vozidel automaticky bez obsluhy fyzické osoby. Toho si je zjevně žalobce vědom, a proto dané namítá, což však kromě dalšího obstrukčního jednání ve správním řízení deklaruje je obranu. Neboť pokud účastník v řízení postupuje obstrukčním způsobem, namítá zcela účelové námitky, je třeba mít za to, že takto činí v celém rozsahu své obrany. Identifikace pachatele v trestním řízení není výhradně podmíněna zajištěním daktyloskopických stop nebo DNA. Soud si ani nemusí pokládat otázku, zda by shodně požadavky měl žalobce v případě, kdyby byl obětí trestného činu a existoval by jen obrazový záznam pachatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

9. Lze přisvědčit žalobci, že není vyloučeno, aby provozovatel jiného vozidla úmyslně zaměnil svou registrační značku, aby se vyhnul postihu za své deliktní jednání. Rizikem však je, že již tímto se dopouští deliktního jednání a pokud nejde o identický typ vozidla, může být riziko odhalení jeho protiprávního jednání vyšší než ono primární, k jehož zastření odpovědnosti zamění registrační značku. Z daného plyne, že jde o velmi omezený výskyt takového jevu již z praktického hlediska. Pachatel musí nalézt nejen shodný typ vozidla, ale i pokud provádí úpravu sám, také obdobnou registrační značku. Žalobcem předložené sdělení MHMP o četnosti oznámení přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 2 zákona o silničním provozu (počet 300, ostatní požadované přestupky jsou jiného typu) pomíjí 2 rozhodné okolnosti. Jeho zmocněncem požadované údaje se netýkaly pouze přestupků spočívajících v záměně registrační značky, ale také její absence nebo zakrytí za účelem ztížení čitelnosti, což dle soudu bude primárním přestupkovým jednáním. Druhou okolností je počet projednávaných dopravních přestupků v Praze ročně, např. v roce 2019 bylo v Praze řešeno 350 000 přestupků (<https://zdopravy.cz/praha-zacala-zverejnovat-data-o-dopravnich-prestupcich-nejcasteji-jde-o-rychlos-56783/>). Daný podklad předložený žalobcem naopak prokazuje, že četnost jím uvedeného jednání spočívající v záměně registrační značky je naprosto mizivý. O to více je nutné vnímat skutečnost, že k tvrzené záměně mělo dojít zrovna v okamžiku, kdy žalobce měl vozidlo nepojízdné u jiné osoby. Výše uvedené úvahy jsou pouze indicie, které mohou vést k pochybnostem o věrohodnosti tvrzení účastníka řízení, nikoli založit předsudečnou nevěrohodnost, neboť nelze zcela vyloučit, že jiná osoba zaměnila registrační značku svého vozidla dle registrační značky žalobce a to zrovna v okamžiku, kdy žalobce má výjimečnou možnost prokázat tvrzenou záměnu, protože jeho vozidlo nebylo v provozu, ale u jiné osoby ve stavu neprovozuschopném. Jde sice o velmi nepravděpodobný příběh, ale nikoli nemožný. Avšak k obtížně uvěřitelnému příběhu žalobce připojil procesní postup, jímž hodlal docílit prekluze k vydání rozhodnutí o jeho deliktním jednání. Výsledkem kombinace velmi nepravděpodobné verze obrany s účelovým postupem účastníka ve správním řízení je nevěrohodnost žalobce a tedy i jeho tvrzení.
10. K výzvě správního orgánu žalobce sdělil, že vozidlo bylo nepojízdné a uvedl místo výskytu vozidla v rozhodné době za účelem servisní prohlídky. Neoznačil osobu, která měla servis provádět a která by případně mohl jeho vozidlo řídit. Majitel jím označené nemovitosti nemusela být osoba provádějící jeho servis. Žalobce tak neuvedl žádné údaje, které by mohly vést k přestupkovému řízení vůči konkrétnímu řidiči, přitom verze úmyslné záměny registrační značky vylučuje odhalení řidiče. Soudu není zřejmé, jak měl správní orgán I. st. postupovat, jestliže žalobce nebyl dostatečně součinný. Zjištění vlastníka nemovitosti a jeho případný výslech soud považuje za účelovou, konstrukce žalobce, neboť mu nic nebránilo uvést, kdo jeho vozidlo měl opravovat. Dále není soudu zřejmé, jaká měla vzniknout žalobci újmu z důvodu jím tvrzené zákonné absence podání osobního vysvětlení, pokud na jiném místě akcentuje vzdálenost svého bydliště od sídla správního orgánu I. st. a tím ochranu jeho majetkových poměrů. Postup dle § 76 odst. 1 písm. k) přestupkového zákona odpovídal skutkovému stavu v řízení. Žalobce ani v odvolacím řízení neoznačil svědka, jehož výslech hodlal navrhnout. Tvrzení žaloby o navržení svědka je v rozporu s obsahem spisu. V odvolacím řízení se žalovaný soustředil na urážky správních orgánů a nikoli na navržení důkazů.
11. Neposkytnutí kopie snímku automatizovaného měření rychlosti vozidla bylo v daný okamžik sporné. Správní orgán měl vyzvat žalobce k zaplacení poplatku za pořízení kopie a teprve poté odmítnout, přitom nelze přehlédnout, že k zaslání pořízeného snímku

měření rychlosti by správní orgán vynaložil méně energie než při tvorbě sdělení o odmítnutí vyhovění žádosti. V praxi u dopravních přestupků je žádost o kopii celého spisu obvyklou obstrukční praktikou, proto lze akceptovat postoj správního orgánu, zejména pokud další úkony účastníka potvrdily obstrukční strategii žalobce. Odmítnutí plné moci, kterou žalobce zmocnil obecného zmocněnce, bylo nezákonné, avšak jak konstatoval žalovaný, vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku vzhledem k povaze řízení, kdy jediným podkladem byl snímek měření rychlosti v tunelu, ze kterého je zřejmá jen identifikace registrační značky vozidla. Vlastnosti snímku byly žalobci zjevně známy, proto volí účelovou argumentaci o barvě a VIN vozidla. Skutečnost, že nebyla rozhodnutí doručována zmocněnci žalobce, žaloba nenamítá, jeho právo na spravedlivý proces tak fakticky dotčeno nebylo, když sám takovou újmu nepociťuje. Tvzení o tom, že by byl zmocněnec odmítnut při nahlížení do spisu nebo jeho podání odmítnuta, jsou jen spekulativní, žádný takový úkon zmocněnec neučinil.

12. Žalobce vznesl námitku podjatosti, aniž by konkretizoval konkrétní podjaté osoby, nejednalo se tak o řádnou námitku podjatosti. Zejména se však jednalo o zjevně účelovou námitku podjatosti za účelem uplynutí prekluzivní lhůty k vydání rozhodnutí o přestupku žalobce. Bylo by jistě velmi zajímavé identifikovat onoho zaměstnance, který poměřil výdaje řízení s výnosem pokut a zejména poměr výnosu pokut k celkovému rozpočtu správního orgánu I. st. nehledě k odvolacímu řízení, i okamžik sdělení takového údaje, když žalobce uvádí, že do Prahy necestuje. V otázce rozpočtové podjatosti obce soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu NSS č. j. 8 As 127/2018-50.
13. Správní orgány se sice kritérii určení výše pokuty zabývaly nikoli zcela pregnantně, ale zabývaly. Pokuta byla žalobci uložena ve středu možné sazby a žalobce nepřiměřenost pokuty v žalobě nenamítl. Námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše pokuty tak soud neshledává důvodnou. V tunelu se sice nenacházejí chodci, ale další vozidla ano, jejich střet tak může mít právě pro umístění v tunelu fatálnější následky, proto byla dána materiální stránka deliktu, nehledě k překročení povolené rychlosti o 13 km/h. Žalobce dále namítá, že správní orgán neprokázal, že v daném úseku platil rychlostní limit 60 km/h. Skutečnost, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/h byl zjištěn z fotodokumentace založené ve správním spise. Soud nemá důvod takový důkazní prostředek zpochybňovat, jestliže odlišnou místní úpravu rychlosti vozidel žalobce ve správním řízení nenamítl. Zároveň žalobce soudu nepředložil důkaz, který by prokazoval opak. Pokud je žalobce ve správním řízení zcela pasivní a nenamítá odlišnou místní úpravu rychlosti a zároveň ji ani v soudním řízení neprokáže, lze přijmout bez dalšího závěr o zjevné účelovosti takové námitky a z téhož důvodu ji odmítnout. Není účelem soudního řízení nahrazovat dokazování namísto správního řízení a zároveň obecně správnímu orgánu nesvědčí povinnost prokazovat místní úpravu rychlosti jinak než úředním záznamem, pokud je žalobce ve správním řízení pasivní a danou okolnost (nejvyšší přípustnou povolenou rychlost nijak nenamítá). Úsekové měření je měřením průměrné rychlosti, což značí, že pokud vozidlo nejelo identickou rychlostí po celý úsek, jelo po určitou dobu ještě rychleji, tudíž jde o způsob měření ve prospěch řidiče, neboť jinak mohla být zjištěna zrovna jeho vyšší rychlost a tedy i uložena vyšší sankce. Zákon „neřeší“ okamžitou nebo průměrnou rychlost, zákon hodlá chránit bezpečnost účastníků provozu sankcionováním rychlejší jízdy než povolené, samotný způsob zjištění rychlosti je již druhotný. Metoda měření rychlosti (ve smyslu úsekové versus okamžité měření) je bez významu pro naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. též například rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2019, čj. 10 As

241/2019-36, bod 16). Rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla prokázána snímkem automatizovaného měření rychlosti. Smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo najisto postaveno, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Žalobce nenamítl, že by byl za shodné jednání sankcionován opakovaně. Shodně žalobce nenamítl, v čem konkrétně byla pro něj předchozí právní úprava příznivější, tedy v jakém rozsahu žalovaný postupoval nezákonně. Není úkolem soudu namísto žalobce vyhledávat a tvrdit rozhodné skutečnosti (srovnej § 71 odst. 1 a § 76 odst. 2 s. ř. s.). Námitka je tak již pro svou obecnost nedůvodná.

14. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 7. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce